

DOMOVINA

Izšaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Politični razgled.

Ko je nastopila Badeni-jeva vlada in razvila svoj na videz lepi program, si je pač marsikdo mislil, da je sedaj napočila doba mirnega in vsem strankam pravičnega razvoja zamotanih avstrijskih zadev. A kmalu je uvidel svojo zmotu, kdor je to pričakoval. Kakor smo že zadnjič naglašali, se mi nikakor ne moremo navduševati za Lueger-ja. Pa kljub temu mislimo, da je vlada z njega potrditvijo storila napačni korak, ki na noben način ne odgovarja vladinemu programu o pravičnosti in avstrijski ideji. Zato pa je tudi pokazal ta vladni korak, preje ko smo mislili, svoje neugodne posledice. Cela vrsta konservativnih poslancev, ki so si še obdržali samovoljno mišljenje, izstopila je iz vladi prijaznega konservativnega kluba. In ker vse kaže, da bodo temu vzgledu še drugi sledili, proti Hohenwartovemu klubu in z njim tudi vladi resna nevarnost. Krščanski socialisti bodo nadaljevali in se potili svoj boj proti Badeniju, njim se bodo, kakor izjavljajo njih listi, pridružili tudi Mladocihi in nemški nacionalci in Jugoslovani se tudi ne bodo za kar bode dali vpreči v vladni jarem. Poljaki sicer in nemški liberalci šli bodo za vlado skoz drn in strn. A kaj je vladi za dalje časa pomagano z liberalno stranko, ki je v celjskem vprašanji kazala vso svojo omahljivost in notranjo slabost, in ki od dne do dne vedno bolj hira in propada. Saj je ravno te dni pri deželni volitvah na Češkem precej volilnih krajev, v katerih je dosedaj neomejeno gospodovala, v prid nemškemu nacionalcem zgubila. In kmalu ji bode tudi po drugih krajih za večno odklenalo. Te razmere vladi ne obetajo dolgega obstanka. In kaj bo posledica? Zopet nova vlada, ki se najbrž tudi ne bode mogla držati. To so prav

žalostni razgledi v bodočnost. Naša država porablja preveč ministrov in vlad. Nekaj ponesrečenih eksperimentov, — in že se začnejo ministrom majati stoli. To se ne bode preje na bolje obrnilo, dokler ne pride vlada na krmilo, ki se bode Slovanov oklenila in si z njimi ustvarila močno večino v državnem zboru. Slovanom prijazna vlada bo še le trajna, ker bo pravična in avstrijska. —

Tudi v zunanji politiki se nam ne odpira nič kaj prijetna bodočnost. Na Turškem se dvigajo pogubonosni oblaki. Kdo bi mislil, da leži v Turčiji, v tej od Boga zapuščeni državi, ključ vse evropske zunanje politike? A vendar je tako. Že več tednov si vsi evropski diplomati belijo glave, kako bi se dala odvrniti preteča nevarnost. Povod temu pa je ta: V Armeniji so mohamedanci začeli kristjane mesariti kakor živino in dogajale so se ter se še dogajajo take silovitosti, da jih omikane evropske države ne morejo več mirno gledati. Turški paša je preslab, da bi ukrotil barbarske izrednike; manjka mu tudi volje za to. Njegovi uradniki pa — no saj niso zastoj Turki. Povdarja se sicer, posebno od angleške strani, da bodo v turškem vprašanji postopale vse države jednotno. A to se je tudi pred znano zadnjo turško vojsko povdarjalo in vendar je kmalo potem začela razsajati vojna furija. In kako bo sedaj? Kakor okoli bolnika stikajo evropski državni glave vkupe, polne skrbij, kako bi se ta gnjila država dala ohraniti. Vsak se boji propada turške države ne vedoč, kdo bo pri razdelitvi močnejši. Bojazen pred grozno evropsko vojsko ohranjuje Turčiji obstanek. Pa je Turčija tega vredna, ta gnjila, barbarska in vsej kulturi nepristopna država? Ne, tega nikdo ne trdi. A kljub temu velela diplomatom državniška modrost, naj se ta azijska

država ohrani. Bolje bi pač bilo, ako bi evropski državni bili v tem jedini, da in kako bi se brez nevarnosti za evropski mir ta neznosna bolečina na telesu Evrope dala radikalno odstraniti. Toda tega ne smemo pričakovati. Preje moramo pripravljeni biti, da se bo morebiti v prav kratkem času, nekaj in sicer slovanskih regimentov odposlalo tja doli na nesrečni Balkan čuvati turško državo.

Nemščina in cesarski uradi.

V Avstriji smo v temu obziru lahko prav zadovoljni, da imamo sploh dobro vravnane c. k. urade, kateri se o obče strogo držé obstoječih zakonov in drugih vladnih naredb. Kdo bi mar ne bil zadovoljen, ako država izdâ dobre, pravične in svobodomiselne zakone, kakoršni so v prvi vrsti naši državni temeljni zakoni z dne 21. decembra 1867. leta, in ako država celo skrbi, da se ti zakoni na državnih uradnih in drugih organih tudi točno izvršujejo? Da ne bi se to v Avstriji — z malimi izjemami pač — godilo, tega nečemo in ne moremo tajiti. Vsaj je avstrijsko uradništvo izobrazeno, vestno in dobro disciplinovano. Vsaj se skrbi vedno z novimi ukazi, da se red in strah med uradništvom ne samo ne krši, ampak vedno bolj in bolj okrepčuje. S tega stališča tudi nismo toliko zoper Kielmanseggov ukaz, s katerim se je uradnikom in učiteljem naročilo, da se ne smejo v preveliki meri posluževati pravic, katere imajo na podlagi državnih temeljnih zakonov. — S tega stališča bi avstrijski narodi z veseljem pozdravili dotični ukaz, ako bi ga vsi uradniki tako razumeli, kakor je razumeti. Toda slovanskim narodom utegne ta ukaz prej škodovati, kakor koristiti. Zakaj? Med avstrijskim uradništvom je

LISTEK.

Nemška šola.

Kako je z nemško šolo pri nas, vprašate gospod urednik? Ker upam, da bo nekatere nemčurke še pamet srečala, nečem še nič prav reči o njej. Samo to Vam povem, da tisti „mirni mož“, ki je v pričo celega zbora odličnih mož, rekel, da bodo v nemško šolo otroke dali samo taki duševni siromaški, ki jih bodo prodali za kake hlače ali kako kosilce, tisti „mirni mož“ je dal svojega otroka v nemško šolo. Zato je pa tudi že sila velik učenjak, njegov otrok namreč. Koliko je pač on dobil zanj? Za tristo kosmatih medvedov bi jaz ne dal take bistre glave.

O šoli torej in o stariših, ki otroke vanjo pošiljajo, nečem še danes govoriti. Samo nekaj prizorov s ceste Vam hočem podati, resničnih prizorov, samo besedo sem tu in tam premenil. Iz njih boste razvideli, kako so agitirali, kako se je narodni boj zanesel mej najnežnejšo mladino, kako so nekateri in nekatere zaslepljeni v nemštvo, a kako so naši nenemški šolarji in rekel bi, da še bolj šolarice vneti za mili naš dom, da se človeku milo stori, če vidi in sliši.

„Zakaj si vendar dal ti, sosed, otroka svojega v nemško šolo? Ali ne vidiš, da mora ostati celo življenje ubog „butelj“?“

„Ej, ene hlače so mu obljubili; bom pa tisti denar, ki si ga s tem prihranim, lahko za tobak dal ali zapil.“

„V nemško ga dajte, v nemško. Mi bomo že skrbeli zanj, in videli boste, kak gospod bo, kak se mu bodo odkrivali.“

„Tak gospod, kakor vaš znani sinček, ki vam sive lase dela? Rajši pošten kmet, kakor neznačajan gospod — odpadnik.“

„Preupiši, sosed, otroke svoje v slovensko šolo! Menda imaš vendar toliko pameti.“

„O ne! Komaj sta bila dva dni v šoli, pa že nemški znata.“

„Jesti ali skakati?“

„Bindišer Trotl!“

„Dajčer ezi.“

„Nemec tepec — kupoki, Dalj porineš, dalj leti.“

Za trideset srebrnikov Judež
Je Kristusa, svojega mojstra, izdal.
Za koliko pa si ti, moj sosed,
Otroka svojega dušo prodal?“

Štor, štor, štor
Mirno v hosti stal je včasi,
Zdaj otrok lovi in kvasi
Kakor nor.

„V nemško me hodile bomo,
Nemški naučile se,
Nemški bomo govorile,
Bomo nemške „fajlice.““

„Oj preslepljene sirotke,
Kak se britko motite!
Mesto nemške frajle, boste
Praznoglave vbožice.“

„Koliko že znate,
Vi Slovenci in Slovenke?“
„Več ko boste vi kedaj,
Potepenci, potepenke.“

„Koliko že znate,
Vi nemčurji in nemčurke?“
„Znamo slišat' — nič umet'.
Znamo nič znat'.“

„Prave burke!“

vse polno tudi uradnikov slovanske narodnosti, zlasti nižji uradniki so slovanskega rodu. Vsled discipline in starih običajev uradujejo avstrijski uradniki večinoma nemško. (Izjeme so največ le v Galiciji in v italijanskih pokrajinah). Da se je v poslednjih letih pri sodnijah uvelo nekoliko slovanščine, pri drugih uradih manj; to izvira od tod, ker so si vendar nekateri avstrijski uradi upali kazati na § 19. temeljnih postav, s katerim so opravičevali tisto malo rabo slovanskega jezika v ces. uradih. — Ako se pa v Kielmanseggovem ukazu priporočuje uradnikom, da se le zmerno poslužujejo drugih važnih pravic (pravice zborovanj, društev, prošenj, volitev), vtegnejo misliti osobito slovanski uradniki, ki so itak vedno veliko ponižnejši od nemških, da se tudi § 19. o svobodni rabi deželnih jezikov ne smejo posluževati, zlasti, ker se je ta § z raznimi ukazi o rabi nemškega jezika kot notranji poslovni jezik itak že večkrat prekucnil in se z raznimi nemškimi tiskovinami za slovanske stranke dan za dnevom še prekucuje in deva ob veljavo. Vsled tega se Slovani še bojimo, da bomo vsled starih običajev, in starih in novih naredb, ali bolje rečeno vsled starih in novih krivic trpeli novo preziranje enakopravnosti v cesarskih uradih; kajti mi moramo od dne do dne z žalostnim srcem opazovati, da ne napredujemo gledé uradovanja v cesarskih uradih čisto nič, da marveč v tem obziru še nazadujemo. Razen sodnij na Štajerskem in Kranjskem, kjer pa tudi ni vse še tako, kakor bi moralo po § 19. biti, je vse uradovanje cesarskih uradov več kakor do tri četrtinke po Slovenskem nemško, oziroma italijansko. In v tej zadevi ne pomagajo vse tožbe naših poslancev nič, in očitanja, kar jih je slišati po raznih zborih in društvih, in kar jih je brati po časopisih, so vse le bob v steno.

Nemškega uradovanja se osobito mi Slovenci ne moremo znebiti, naj je v državnem zboru taka ali taka večina, naj vlada katerokoli ministerstvo. In če ministri še tako slovesno obljubujejo in zatrjujejo, da jim je ravnopravnost čez vse — pri uradih ostane vedno vse pri starem. Višje in nižje gosposke ti uradujejo večinoma le po nemško, in to ne samo v tako imenovanem „notranjem“ poslovanju, (katero itak nikoli čisto „notranje“ ni), ampak tudi pri zunanem poslovanju, to je: v tisoč in tisoč slučajih dobi slovenska stranka nemški poziv, nemški odlok, nemško pretenje, nemško globo itd. Zdaj se pregreši zoper § 19. politična, zdaj sodnijska gosposka, zdaj prekorači ta § davkarija, zdaj druge finančne, šolske, cerkvene, deželne, okrajne, občinske gosposke. S kratka: Nemščina se kakor klop drži še vseh uradov, in ni je mogoče otresti od njih. Mi le vprašamo: Kdaj se bodo Slovenci in drugi slovanski narodi rešili te mōre?

Shod ljutomerskega političnega in gospodarskega društva pri Sv. Jurju na Ščavnici.

Tacega shoda bilo nam je treba. Od nekaj so naši Jurjevčani pravi narodni korenjaki. To so pokazali tudi zdaj. Cela vas okinčana z zastavami, ljudstva pa vse polno okolu gostilne g. Vavpotiča, ko se je pričel V. občni zbor političnega in gospodarskega društva za politični okraj Ljutomerski. Gotovo nad 300 vrlih možakov volilcev je poslušalo izborne govornike in koliko jih je še moralo oditi. Ko je podpredsednik g. dr. Rosina otvoril zborovanje, je že zavlado navdušenje, osobito, ko se je prečital jedrnat telegrafični pozdrav našega nevpoغنenega vrlega rojaka očeta Hrašovca-Vavpotovega iz Gradca, ki slove: „Da naobrazba, razsodnost in gospodarstvo Jurjevčanov vsepa, želi in čestita društvenikom oče Hrašovec-Vavpotov.“

Za pozdravom prišlo je na vrsto izborna poročila našega deželnega poslanca g. dr. Ivana Dečko. Zaslužena pohvala je donela, ko se nam je tako temeljito razložilo postopanje naših slovenskih poslancev.

G. dr. Rosina šibal je ostro delovanje naših nemškutarjev. Njegova beseda rezala se je nam v meso. Kdo si bode upal odpasti kdaj pri bodočih volitvah. Na tla z lažnjivimi preroki nemškutarskimi!

V srce nam je segala živa beseda g. Dragotina Hribarja. Bog nam ohrani dobre slovenske šole in varuj nas pokvarjenih šulferajnskih šol.

Ni čuda, da so se po teh govorih s takim navdušenjem sprejele krepke resolucije g. župnika Kunca in g. notarja Ploja, v katerih smo izjavili, da naj naši poslanci nikakor ne grejo v deželni zbor, če se jim ne zagotovijo najpotrebnejše zadeve slovenskega naroda na Štajerskem.

Zahtevali smo tudi od svojih poslancev, naj vlada izpolni posebno načelo pravičnosti, kedar pošilja uradnike v naše kraje in nevoljo smo izrazili nad tem; da vlada za slovenske šole pošilja mnogo naših nasprotnikov za nadzornike.

Tako bodi! Vlada naj izve voljo našega ljudstva. Mi pa možje gornjeradgonski, otrešimo se nemškutarskega jarma in poslušajmo lepe besede naših vrlih rodoljubov. Bog daj srečo pri bodočih volitvah! Proč s samopašnimi sleparji!

Jurjevčan.

Celjske novice.

(Okrajni načelniki pri namestniku.) V soboto 16. t. m. predstavili so se pod vodstvom deželnega poslanca g. dr. Jos. Serneca, okrajni načelniki spodnještajerski. Gospod namestnik marquis Baquehem, zanimal se je posebno glede cest, blagostanja, živinoreje in sploh gospodarstva. Z vsakim načelnikom govoril je posebno o rečeh tičočih se njegovega okraja. Z deželnim poslan-

cem dr. Jos. Sernecem, pa je tudi razgovarjal o železnici Velenje-Dravograd in izrekel nado, da bode vlada pri vojnem ministerstvu izposlovala vgodnejše pogoje, da se bode železnica vendar gradila. — Po vsem obnašanju in zanimanju namestnika, soditi je, da je marquis Baquehem pravi mož, ki bode vedel voditi razmere na Štajerskem tako, da bodo tudi Slovenci prišli do svojih pravic.

(„Zveza slovenskih posojilnic“) ima v četrtek 5. decembra t. l. svoj občni zbor, ob 10. uri dopoldne, na kar še enkrat opozarjamo slavne posojilnice po Slovenskem.

(Č. g. Jos. Kardinar), kaplan na Doberni, je prišel za nadomestujočega učitelja veronauka na tukajšnjo nemško gimnazijo.

(„Celjsko pevsko društvo“) ima svoj redni občni zbor, dne 15. grudnia 1895, v dvorani celjske čitalnice. Začetek ob polu 3. uri popoldne. Dnevni red: 1. Pozdrav predsednika; 2. poročilo tajnika; 3. poročilo blagajnika; 4. poročilo pregledovalcev računov; 5. volitev predsednika, odbornikov in 3 pregledovalcev računov; 6. vpisovanje novih udov; 7. slučajnosti. K obilni vdeležbi vljudno vabi vse svoje člane in prijatelje, društva odbor.

(„Martinov večer“), katerega je priredilo, „Celjsko pevsko društvo“, dne 17. t. m. zbral je v prostorni vrtni salon „pri zamorcu“, precejšnjo število celjskih Slovencev. Ker je bila ta zabava prav za prav prvi javni nastop „Celjskega pevskega društva“ v mestu samem, bili smo jako radovedni, kako bode ista vspela. No, lahko rečemo, da morejo z vspehom biti zadovoljni i društvo i gostje. Vspored izvršil se je povoljno. Moški zbori peli so se točno, samo malo več ognjevitosti bi želeli pevcem. Najbolj je občinstvu vgajal navdušeni Boraničev zbor „Slovenac i Hrvat“, kateri se je moral ponavljati. Navzoče člane in goste pozdravil je društveni podpredsednik, kateri je posebno povdarjal, da praznujejo „Martinov večer“, praznujemo prestar običaj, ki so ga praznovali naši pradedje stari Slovenci najbrž že v časih, ko so še bili pagani. Krasni samospev Nedvedov „Tvoj mirni čuvan stan“ pel je g. Koželj, katerega prijetni glas se je občinstvu prav dopadel. Samo spremljevanje na glasoviru bilo je včasih nekoliko preglasno. Mnogo smeha vzbudil je šaljivi četverospjev s svojo ribniško pesmijo. Take šaljive točke so jako primerne, ker postane vspeored mnogovrstnejši in da ni prejednoličen. Glavna najvažnejša točka vsega sporeda, ktere si je vsak najbolj želel je pa pač bila pitana gos, ktera se je kot simbol „Martinovega večera“ imela izžrebat i mej navzočimi. Mislim, da si je zvesta svoje velike važnosti, ker je ves čas, čisto proti gosjemu običaju, popolnoma tiho s svojega zvišenega mesta pregledovala zbrano občinstvo. Ko je bila izžrebana, bil je končan oficijelni spored. Vendar so vsi vdeleženci še dolgo ostali zbrani pri prosti zabavi, ktera je trajala pozno v noč. Predno skle-

„Če druž'ga ne bom znal
Ko par nemških besed,
Veselo bom huškal,
Če prav lačen in bled“.

* * *

Atej šalil se je s Tončkom:
„V šolo nemško bodeš šel“.
Kak ustrašil se je Tonček,
Kak ves tužen je strmel!

Sklene žalostno ročice,
Očke milo vanj upré:
„Atej, ljubi, zlati atej,
Prosim, samo tega ne!“

„S čimer koli me kaznjuje,
Če sem kaj pregrešil se —
Kamor koli me zaprite —
Samo v nemško šolo ne!“

Stisne k srcu atej Tončka:
„O ne bój se, Tonček moj!
Toda glej, da ljubil vedno
Tak boš narod mili svoj!“

* * *

Nemci klicali so deco:
„Prejdi, prejdite vi k nam!
Kruha, vina, oblačila ...
Vsega, vsega damo vam“.

„Če zatajili svoj rod bi,
Preušli sramotno k vam,
Kaj bi rekel angeljc varuh,
Kaj bi Bogek rekel nam.“

„Mi Slovenci smo; naš narod
In naš jezik ljub je nam.
Ni za tristo tisoč zlatov
Ne prodamo mi se vam.“

„Ni za tristo tisoč zlatov
Ne izdamo doma vam.
Vsak dan hčemo prosit' Boga,
Da b'ga varno čuval nam“.

Nekdo.

Nada.

Spisal Rastislav Posavec.

Motto: Dokler diham upam.

I.

Sladko počivaj,
Roža rudeča!
Roža rudeča,
Materna sreča!

Cegnar.

Tiha, tajinstvena noč ... V borni koči ziblje skrbna mati svoje milo dete. Ko gleda nežni obrazek novorojenčka, vzbudi se v glavi mlade matere misel za mislijo. Srce se ji stiska, obrvi ježè: vse nam priča, da zrè obupano v bodočnost — ne v svojo, ampak v bodočnost majhnega črviča. Vznemirja jo slutnja, da je porodila človeško bitje, koje bo preganjala in končala nevkrotljiva nesreča; in sicer vedno jasno čelo ji je zmračila prevelika skrb — pa le za hip, za

jeden hip ... V dušo ji zopet zasije upanje, po obrazu se ji razlije veselje, veselje, katero občuti le mati ob svojem otročiču. In kaj ne bi mladi ženski srce bilo radosti, ko vidi v zibeli vso svojo nado, vso svojo srečo. Upanje jo prešinja po vsem životu — in v nekem blaženem miru sladko zadremlje poleg — svoje nade ...

II.

Obup je brezden, ki se v pekel steza,
Kdor pade vanj, iz njega več ne more,
Nič več ne vidi upa mile zore,
Od dne do dne globeje se pogreza.

Cegnar.

V zaduhli sobi velikega mesta sedi pri knjigah mladenič slabe rasti, slabega života. Ura mineva za uro, a on se ne more in ne sme ločiti od edinih prijateljic knjig, katere mu naj priboré obstanek. Željno se ozira po ležišču. Kaj ne bi! Telo, ki ne dobiva potrebnega krepila, omaguje, omaguje tembolj, ker toliko trpi tudi duh, ki je z njim spojen in združen. Tako življenje pa nikakor ni mogoče, naj se torej konča! Ta misel mladenča huje in huje nadleguje ... Ali ne, ne o tem se prepriča obupanec sam. Čez nekaj ur — če tudi pozno v noč — leže onemogel k počitku, v duhu pa gleda one čase, ko se končajo vse britkosti in težave, ko se mu odpre svet in ko zamore vsklikniti: „Tudi jaz

nem poročilo moram povedati tudi to, da smo obžalovaje pogrešali pri zabavi mnogo odličnih celjskih rodoljubov. Nikakor ni prav, da se nekateri izmed njih tako malo zanimajo za društvo, katero ima za celjsko narodno življenje velik pomen zaradi tega, ker dela na to, da narodni strani pridobi in obrani mnogo močij iz obrtniških in delavskih krogov, za katerih organizacijo v Celji se je dosedaj od naše strani mnogo premalo storilo. Upamo pa, da se vsi vidimo pri prihodnji zabavi, katero priredi društvo.

(Zgubili so upanje.) Odbor štajerske kmetijske družbe pozivlja za ustanovitev „Raiffeisenovih posojilnic“, katere podpira liberalno-nemški deželni odbor, vendar izreka ob enem bojazen, da se na Spodnjem Štajerskem ne bode nobena „Raiffeisenova posojilnica“ več osnovala. Do zdaj ste namreč samo dve (v Selnici na Muri in na Bizeljskem), od katerih je ena mrtvo rojeno dete, druge se pa boje kmetje sami, da ne bi bili od nje „oskubljeni“. — Zakaj pa Slovenci teh zavodov ne maramo? Ali mar radi imena in sistema „Raiffeisen“? Ne! Ali radi deželnega nadzorstva? Tudi ne. Mi ne maramo nemškega uradovanja, katero predpisuje tudi na Spodnjem Štajerskem čez vse pravični graški deželni odbor.

(Nemški Celjani na petlariji.) Nemški Celjani zagledavši stavbo „Narodnega doma“ v Celji, spomnili so se, da bi tudi njim prav prišla taka stavba. Poželjivosti imajo dosti, še več pa domišlije. A za zidanje pa je treba denarja, tega pa menda oni nimajo. Kaj storiti? Hitro so začeli kričati po časnikih, da jih Slovenci deremo na meh, da Celje pade v roke Slovencem, kakor dozorela hruška in da zamore nemško posest celjsko rešiti. „Studentenheim“ in pa „Deutsches Vereinshaus“. Jeli so pisariti in trobiti v svet ter lagati, da se človeku ježe lasje na glavi. Oni, ki ne pozna celjskih razmer, misliti si more, da smo Celjani res pravi berači. Govorijo toliko po zborih, da so kar penasti krog ust in tožijo kako se jim slabo godi in kako propadajo; žepe pa stiskajo, da bi jim kak krajcar ne ušel. Mislijo si, mi govorimo in kričimo, drugi pa naj bodo kalini in nam dajo denar, če prav pruske marke. No toliko sicer ne bodo priberali, da bi postavili kako hišo, pa so z manj tudi zadovoljni. Saj denar se vedno potrebuje. Slovenci pa iz tega lahko razvidimo, kako jih imamo v rokah. Če bi slovenski okoličani in pa Savinjšani obrnili hrbet tem ljudem, bi kmalo ponehali tudi njih nemštvo in njih ošabnost. Zato naj bolj olikani seljaki podučujejo manj izobražene, kaj jim je storiti, da ne bodo rastli grebeni našim sovražnikom.

(Obnevarjeno Celje.) Ko se je bil odločilni boj za slovensko celjsko gimnazijo, takrat so nastopili proti njej od nemške strani veljavni in resni močje, če so tudi njih razlogi bili ničevi in smešni. Ta boj še sedaj ni utihnil. A bi-jejo ga sedaj proti nam duševne reve, pritlikavci.

V Gradci se je pred kratkim osnoval zopet — ne vemo že kolikokrat — nek odbor za „Nemški dom“ in „Nemško dijaško zavetišče“. Sedaj se nam je res bati za našo gimnazijo. Kajti na čelu tega odbora stoji (klobuk doli!) graški odvetnik dr. Neckermann, mož o katerem pravijo, da je tako učen, da radi same učenosti nič ne zna. Pred nekaterimi dnevi priredil je ta „imenitni“ odborček v Gradcu „velikansko“ zborovanje samih najveljavnejših možicelnov. Dr. Neckermann otvoril je to velevažno zborovanje. Najprej je kvasil o zgodovini „des gefürchteten slovenischen Gymnasiums“. Potem pa poslušalcem priporočal „Selbsthilfe“, pa ne vemo po katerem š državljanskega zakona. Celjski „nemški Bollwerk“ se mora ohraniti. Ko je še nazadnje poročal o svojem dosedajnem delovanju (časniki so pisali: „er berichtigte über seine bishörige Thätigkeit“) podelil je besedo penzioniranemu profesorju Aurelius Polzer. Ta fanatični Nemec datira svoje krstno ime najbrž od tistih starodavnih časov, ko je rimski cesar Mark Aurel šel v boj proti „furor teutonicus“. Nemški „Volk in Volksthum“ (kako klasično!) je v nevarnosti, da Celje zgubi; „Ehre und Besitz ist auf dem Spiele“. Kaj pa pravica? Grezno pa se je ta mož osmešil pred svojimi poslušalci, ko je poln germanskega navdušenja vskliknil bedaste besede: „Mi moramo Celje kot most do Adrije smatrati, kajti Adrijansko morje je in mora biti nemško morje, drugače je nemški „Volksthum“ zgubljen“. O sancta simplicitas! To je več kakor znani „Wolkenkuckucksheim“, o katerem Heine pravi, da ga nemški profesorji krpajo s cunjami svoje spalne suknje. — Slednjič prišel je tudi na nemški „Vereinshaus“, ki naj bo „ein leuchtendes Wahrzeichen deutscher Gemeinbürgerschaft“. O ti prečudni nemški jezik! Pred par leti izumil je znani Dumreicher novo besedo „Gemeinbürgerschaft“. A nikdo te besede ne razume. Povsod se vedno sliši „Gemeinbürgerschaft“, kar je neizmerna bedastoča. In če se kje kak nemški govornik vzdigne in to spako vseh spak izgovori, zadoni mu na uho frenetično pritrdjevanje: „Hoch, die deutsche Gemeinbürgerschaft!“ O tem se namreč nikomur niti ne sanja, da je Dumreicher mislil s svojo krilato besedo na — solidarnost, ne pa na „skupno meščanstvo“. Zdaj pa se vzdigne dr. Manči Wokaun. Celjski okrajni zastop je v slovenskih rokah, v Celji obstoji slovenska hranilnica, Celje nema nobenega nemškega notarja (čujte, čujte! klicali so poslušalci), le malo nemških odvetnikov (zopet čujte, čujte!) Iz verodostojnega vira smo izvedeli, da so si marsikateri poslušalci pri tej Wokaunovi jeremijadi v ušesa šepetali: „Ja, če je toliko slovenskega in tako malo nemškega v Celji, kakor nam Wokaun pravi, potem Celje tak ni nemško; čemu potem toliko krika?“ Res, morda jim je Wokaun, ta enfant terrible svoje stranke, enkrat oči odprl! Na to je ta med Slovenci službujoči sodni adjunkt, kakor njegova predgovornika povdarjal,

kake neskončne važnosti je „Studentenheim“. „Skrbeti moramo, da bo nemško gimnazijo pohajalo prav mnogo dijakov. Ker pa nam nemških dijakov primanjkuje, moramo imeti „Studentenheim“, ki bo tudi Slovence privabil in sprejemal“. Aha! Tudi „nemškega vereinshausa“ nam je treba. Mi se ž njim pred Slovenci, ki imajo ta krasni „Narodni dom“ nočemo bahati (plausch' net Pepi). Le tega ljubega cvenka nam manjka. (No, no, sezite v svoj žep, gospod adjunkt?) Slovenci so v tem oziru mnogo na boljšem (čujte, čujte!) njihove posojilnice imajo že velikanske kapitale (zopet od vseh strani: čujte, čujte!). Grdo so Gradčani majali s svojimi glavami, ko so ta zlata priznanja Wokaunova slišali. Zaprli so zopet svoje žepe in nabrala se je tako mala svota, da pač ni bilo „muje vredno“. In res! Tudi Gradčanom se bode začelo enkrat daniti in bodo dali celjskim in graškim rogovi-ležem slovo. Rakusch, Wokaun, Neckermann, Polzer, Pistor in še nekaj takih rev vendar ne bode vsem štajerskim Nemcem komandirali?!

(Prazne hiše v Celji.) Pred kakimi desetimi leti bilo je še v Celji pomanjkanje stanovanj. Vsled tega začeli so zidati nove hiše in vzdignila se je velika hiša mestne hranilnice pri kolodvoru, vrsta štirih novih hiš med hotelom „Elefant“ in Straussovo hišo, od katere proti pokopališču protestantov je skoraj cela ulica bila na novo pozidana, blizu nekdanje Wokaunove pristave (márofa) okoli proti „Hirschenwirtu“ je tudi vstal nov del mesta, ne da bi omenjali mnogih novih hiš v bližnji okolici, posebno v Gabrjah in novih hiš pred kapucinarskim mostom itd. Nekoliko let so tudi lastniki novih hiš prav lahko dobivali dobro plačujoče najemnike v nje. V tem letu pa se je začelo spreminjati na precejšnjo škodo hišnim lastnikom. Naše mesteca je majhno in pozna se hitro, ako le nekaj rodbin gre iz njega. In res je naše Celje popustilo nekoliko imovitejših rodbin, ne da bi druge prišle, in vsled tega štejemo danes čez 20 praznih rodbinskih stanovanj s tremi do petih sob, poleg teh pa mnogo manjših in veliko število praznih posameznih sob. To kaže, da je v množenju celjskega prebivalstva nastopilo neko pojenjavanje. Zakaj? — Pretiravale so se cene stanovanj in splošna tožba je, da je Celje predrago za to, da razen krasne okolice prebivalcem prav malo podaje, še zdrave vode za piti ni. Neprijaznost naših mogotcev proti tujcem, ako niso njihovega mišljenja, in večkrat v najnemilejši luči kazana surovost neke vrste mladičev, ki ne morejo prenašati druge besede, ko nemške in mnogokrat motijo nočni mir, kar se je v zadnjem poletju posebno okoli ljubljanske mavte godilo, nadalje ono gnjusno bismarckovanje, — to je nekaj vzrokov, zakaj se v Celje ne seli toliko ljudi, kakor bi lastniki praznih stanovanj radi. No, nasledki narodne zagrizenosti celjskih mestnih očetov so se njim na neljubi način poprej prikazali, kakor so mislili.

hočem biti važen ud človeške družbe, tudi jaz vzamem duševno orožje v roko, da branim čast in srečo ljubljene domovine ... Nada mu sede na dušo, nada mu da tolažila, moralčnega krepila, ki mu vlije v srce zadovoljnost, katere mu nihče ali ni mogel ali ni hotel dati. Nada, nada!

III.

Ko peče plamen srčnih bolečin,
— — — — —
Gori ti vendar zvezda krasna,
V obzorju jedna stran ostane jasna,
Nebeškega je upa svitli žar.

Umek.

Lepo poletno popoldne je. Iz mesta proti bližnjemu gozdu koraka zamišljeno mladenič s knjigami pod pazduho. Vedno hitreje in nemirneje stopa po poljski poti, dokler ne dospé na zaželjeno mesto. Kaj neki namerja? V skrivnem kotičku gozda nanosi kupček drv in — zaneti ogenj. V spodnjem delu kupčka že klije ponižen plamen. Mladenča se polasti huda notranja borba. V roki naglo prebira nekeve liste — svoje duševne proizvode. Izročiti jih hoče ognju, da jih takó vsaj pesniško konča. Kaj pa naj počne s svojimi poezijami!? Pošiljal jih je raznim listom, pošiljal prijateljem in znancem v presojo, a povsod neprijetni odmevi. Zato bo vničil vse, kar

je porodil njega duh, in slovo bo dal pesništvu ... Glej! V zadnjem trenutku se pesnik — premisli! Jezno razbrska ogenj, strasno stisne liste pod pazduho in jo nameri nazaj. Čemu naj bi vpepelil plodove tolikega truda!? Mogoče, da so bili sodniki pristranski, morda jih je pri presojevanju navdajala gola zavist? In tako drage spomine naj bi zavrgel? Uril se bo tiho in mirno počakal leto, dve, potem pa aut — aut. — Od tega trenutka je bil mlad pesnik poln upanja, živel je srečno in v kratkem času je dosegel njegov ne majhen pesniški dar, povoljno priznanje.

IV.

Oh, kolikrat te je ranila
Nesreča globoko v srce,
A vanje ti upanje vtila,
In bile so rane celé.

Levstik.

Mož srednje dobe teka ob reki sem ter tje in se ozira v nje burne valove, ki se mu pa zdé danes tako mili ... Lice mu je upadlo, blede, obupano. Nesreča za nesrečo ga je privedla v najhujo bedo. Žena, otroci so brez strehe, brez kruha, brez vsega potrebnega. In mož, na čegar ramenih sloni vsa skrb, naj mirno zré v to brez-dno!? Jeli mogoče doseči še kedaj srečno življenje? Ne, ni mogoče, zato si raje sam preje —

kar v hipu! — prereže nit življenja, nego da bi mu gnila in gnila in naposled sramotno segnila ... Kaj pa žena, otroci? Nesrečnik misli in misli ... Ne, ne morem ne smem pustiti, da poginejo kot berači. Vnovič stopim na delo, še jedenkrat pričnem in v drugo bom morda srečen ...

Nekdaj popolnoma osirotela družina je zopet premožna, zadovoljna in upa, vedno upa ...

V.

Čuj upanje hodi pred nami
Od rojstva da gremo s sveta.
Levstik.

Po šetališču se izprehaja starikovo dekle ne baš prikupljive vnanjosti. Vidi se, da ne bo nikoli osrečevala zakonskega druga, kajti življenja lepša polovica ji je že davno zatonila. Vendar se prezrljivo ozira na mimogredoče samce in dan na dan jo navdaja osrečljiva misel in tolažljivo upanje, da se bo skoro združila, naj si bo s tem ali z onim. In v teh mislih se mladostno véde po vseh javnih in nejavnih prostorih. In doma? Pripravlja se vsak večer, kako bo postopala proti svojemu soprogu, kako si bo uredila življenje, kako negovala otroke i. t. d. Upanje je ne zapusti, dokler ima moči v sebi. In v tem upanju, v tej nadi je vsa — srečna

(V Trnovljah pri Celji) je umrl menda najstarejši mož naše okolice, Jožef Resnik, po domače Škratelj, ki je učakal 90 let. Bil je v žlahti z gospodom vitezom pl. Resingen-om, ki je umrl leta 1885 v Celji in katerega oče je bil teharsk rojak ter je prišel ob začetku tega stoletja v staborsko graščino pri Vojniku kot uradnik, oženil se tam s hčerjo graščinskega lastnika barona Dienerspergerja, postal tako lastnik taborske, vitanjske soteske (Sotcka — Soteska, Einöd) in rabenšperške graščine. Ta gospod se je z doma tudi pisal „Resnik“, povzdignen pa je bil leta 1808 v viteški stan in premenil svoje ime „Resinger“. Teh plemenitih Resnikov — Resingovo ni bilo več ko dva, oče in sin, ki je umrl neoženjen. Zdaj umrli oče Resnik pa je zapustil prav mnogoštevilčen rod in vsi njegovi otroci in otroci otroci živijo v bližini Celja v dobrih razmerah.

Spodnje-štajerske novice.

(G. dr. Josip Vošnjak), deželni odbornik in bivši deželni zdravnik v Ljubljani, je to mesto zapustil in se stalno preselil na svoje posestvo pri Slovenski Bistrici. Slavnemu domoljubu je pisateljsko društvo priredilo lepo odhodnico v slovo. Mi želimo, da bi blagi in zasluženi domoljub svoji domovini posvečeno delovanje v svoji rojstni deželi nadaljeval in koristil s tem svojim štajerskim rojakom, katerim je bil najprvo vzbuditelj in pospešitelj. Štajerski domoljubi se veselijo prihoda svojega prezasluženega in preizkušenega (žalibog tudi v točki nehvaležnosti od strani bratov) rojaka in ga prosijo ponovljenega sodelovanja na slehernem polju narodne omike in narodnega napredka.

(Premembe pri č. duhovščini.) Č. g. Ivan Horjak, kaplan v Šmartnem pri Slovenjemgradu, premeščen je v Vojnik; č. g. Jos. Kržišnik iz Vojnika na Doberno in č. g. Jos. Meško iz Staroga trga v Šmarje pri Jelšah.

(Za „slatinske toplice“) se ni dovolila posebna občina, ker presvitli cesar ni potrdil dotičnega sklepa dež. zbora. Čemu tudi za 5 do 10 davkoplačevalcev posebne občine?

(Imenovanje.) Deželni odbor je imenoval okrožnim zdravnikom gospoda Ad. Rosina s sedežem pri Sv. Duhu v Ločah za občine: Loče, Zbelovo, Ziče, Zgornje Laže, Tolsti vrh in Sv. Jernej.

(Šaleška čitalnica v Šoštanji) vabi uljudno na veselico s petjem in plesom, katero priredi v nedeljo dne 24. novembra 1895, v čitalničnih prostorih. Vstop dovoljen le udom, po udih vplejanim in vabljenim gostom. Začetek ob 7. uri zvečer. Vstopnina prosta.

(„Narodni dom“ v Brežicah.) Popotnik nam poroča: Lično so se brežki Slovenci uredili zdaj, ko imajo lep „Narodni dom“. Tu dobiš, popotnik, vse kar želiš; dobro postrežbo z izbornim prenočiščem, časnikov slovenskih, nemških, hrvatskih. Pijače imajo na izbero, in to iz najboljših

slovenskih gor. Tukaj piješ ljutomersko, ptujsko, bizeljsko vino, in to iz kleti odličnih vinorejcev in domoljubov, n. pr. Sršenovo vino iz Ljutomera, Gregoričovo iz Ptuja, Pleteršnikovo iz Pišec. V gostilni te pozdravljajo in ponujajo ti jedi v lepi slovenščini. Okolo mize sedijo prijazni brežki domoljubi, na mizah stoji slovenski nabiralnik za Ciril-Metodovo družbo, za katero oni kaj marljivo zbirajo. Baš te dni jej je poslala ondodna podružnica 100 gld. pokroviteljine. Brežka čitalnica daje tudi kmetskim gostom svoje slovenske časopise. Vsa čast torej ondodnemu „Narodnemu domu“!

(Zaročil se je) g. Anton Gregorič, tajnik posojilnice in veleposestnik v Ptui, z gospodično Lavoslavo Čeh, hčerjo narodnega vinskega trgovca in veleposestnika v Ptui.

(Kmetijsko bralno društvo v Gornji Radgoni) priredi v nedeljo 24. novembra t. l. ob 3. uri popoldne veselico s petjem in tombolo v gostilni gospoda L. Skerleca. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

(V Ormoži) je umrla pred kratkim našemu domoljubu, g. dr. Geršaku, odrasla hči in kmalu potem še blaga soproga. Pokojnici ste bili uneti rodoljubkinji in veliki podpornici narodnih naprav.

(Za železnico v Podčetrtek) bode smel vsled ministerskega dopuščenja delati študije ondodni župan Vaculik s sodrugi. Ne zidajte ne zlatih gradov, ne zlatih železnic, med katere spada marsikatera že kdaj projektovana železnica, toraj tudi proga na Slatino, in še bolj veja te proge, železnica na Podčetrtek.

Druge slovenske novice.

(Deželnozborske volitve na Kranjskem) so bile v četrtek za kmetijske občine. V teh so zmagali konservativno-narodni kandidati: 1. Za ljubljansko okolico (sodni okraj Ljubljana-Vrhnik): Gabrijel Jelovšek, posestnik in župan na Vrhniku in Fran Povše, državni poslanec in posestnik v Ljubljani. 2. Za okraj Kamnik-Brdo: Tom. Kajdiž, dekan v Moravčah. 3. Za okraj Kranj-Trzin-Loka: Oton Detela, grajščak, deželni glavar v Ljubljani in Andrej Kalan, vihar in mestni odbornik v Ljubljani. 4. Za okraj Radoljica-Kranjska Gora: Janez Ažman, župnik v Gorjah. 5. Za okraj Postojina-Planina-Senožeče-Lož-Bistrica: Fran Modic, posestnik in trgovec na Lahovem in Josip Zelen, posestnik v Senožečah. 6. Za okraj Vipava-Idrija: Matej Lavrenčič, posestnik v Vrhpolji. 7. Za okraj Novomesto-Kostanjevica-Krško: Viljem Pfeifer, državni poslanec in posestnik v Krškem. 8. Za okraj Trebnje-Zatičina-Žužemborg-Mokronog-Litija-Radeče: Franc Košak, posestnik in župan na Grosupljem; dr. Fran Papež, odvetnik in deželni odbornik v Ljubljani, in dr. Ignacij Žitnik, kurat v Ljubljani. 9. Za okraj Kočevje-Ribnica: Karol Klun, kanonik in državni poslanec v Ljubljani in Primož Pakiž, posestnik v Sodražici. 10. Za okraj Črnomelj-Metlika: Fran-

čišek Schweiger, župnik na Radovici. V ponedeljek 25. t. m. volijo mesta, v teh bodo izvoljeni menda tisti narodni kandidati, katere „Slovenčeva“ stranka liberalce imenuje. V Ljubljani kandidujeta gg. župan Grasselli in Ivan Hribar, na Dolenjskem g. dr. J. Tavčar, na Gorenjskem g. J. Murnik in notar Globočnik, ki ima v g. dr. Šušteršiču nevarnega konservativnega nasprotnika; na Notranjskem g. Lenarčič in dr. Majaron; (v Idriji, kjer kandiduje tudi sedanji poslanec Stegnar).

(Iz Ljubljane). — Podiranje hiš je zdaj na dnevnem redu. Marsikatera zgodovinska hiša se podira sedaj pod udarci delavcev. Vodnikovo stanovanje („pri Štefanu“ za frančiškansko cerkvi), kjer je pesnik umrl l. 1819., je že podrto. Samostan Klarisink, ki je stal nasproti „Slonu“, sedanje vojaško oskrbovališče je že do pritličja podrto. Sezidali so ga bili leta 1565., a cerkev že leta 1560. Sedaj podirajo deželno bolnico, ki je bila samostan bosih avguštincev. Temelj zanj so začeli kopati leta 1661. na zemljišču, katero so imenovali „Ajdoščina“, ker so se tam nahajali rimski sarkofagi. V tem samostanu je pater Marko Pohl in iztuhel svoj buh, sreč, listmarnek itd. Mnogo starejša pa je prva bolnišnica, v Špitalskih ulicah, takojimenovala „Kresija“, katero so začeli pred kratkim podirati. Sezidala jo je baje sama sv. Elizabeta († 1231. l.) na svojem potovanju v Rim in mnogi trdijo, da je že leta 1345. stal pri njej samostan Elizabetink. Popravlja se cerkev sv. Jakoba, ki dobi prihodnje leto samo jeden stolp, ki bo stal na mestu sedanjega stranskega uhoda; pročelje cerkve pa dobi lepo facado z dvema malima stolpičema. V Špitalski ulici se je pričelo tudi s podiranjem Schreyerjeve hiše. Vsled tega je promet na Ribjem trgu, v Špitalski ulici, kakor v šolskem drevoredu zelo oviran. Kavarna „Valvazor“ preselila se je s 15. dnem t. m. v g. Iv. Frischeve prostore na Marijinem trgu. Na mestni senožeti tik rastlinjaka pod Tivolijem kopljejo te dni kaznjenci ondodno zemljišče, katero se bode uporabilo za sadenje vrb, iz katerih se bodo na tukajšnji obrtni strokovni šoli izdelovali razni predmeti. — Nov potres je bil 15. t. m.

(Gledališki vlak) v Zagreb priredijo Slovenci, v nedeljo 8. decembra t. l.

(Zadnja povodenj) napravila je na ljubljanskem barji do 10.000 gld. škode na poslopih, spravljenih pridelkih in drugem, ker je bilo vse to več dni pod vodo. To je pa le škoda na barji, ki spada pod ljubljansko mesto. Koliko je še škode na ostalem barji! Vidno je, da je ubogi Barjan zares pomoči potreben.

(Slovenskim posojilnicam) priporoča „Slovanski Svet“ o priliki velikega poloma na dunajski borzi 9. t. m. (Zid Freund, ki je izdajal list „Fortuno“ se je izgubivši 200.000 gld. vstrelil) ko so papirji strašno padli, naj one odvečnih svojih novcev ne nalagajo v papirjih, marveč naj od letos naprej zavetja iščejo pri posojilnicah slovenskih, ker jim morejo te dajati in odjemati denar in tako uravnavati vsakodobno pololenje slovenskega ljudstva.

(Rezine ameriških trt) utegne se letos in na spomlad dosta dobiti na prodaj že v Avstriji. Do zdaj je poljedelsko ministerstvo kupovalo te trte v inozemstvu, na Francoskem in na Španskem. Zdaj naj bi jih doma kupovalo.

(Na novomeški gimnaziji) se ustanovi za prvi razred paralelka. Naučno ministerstvo je to že dovolilo. — Za Celje se pa nihče ne zmeni, dasi je 87 učencev v eni sobi.

(Železnica Novomesto-Brežice). Neki inženir Faber ima že več časa vladno dopuščenje, da dela načrte, kako bi se izpeljala železnica iz Novegamesta na Brežice ali prek Samobora v dosego zveze z južno železnico. Da je železnica od Novegamesta dalje proti Zagrebu potrebna, o tem je svet že davno prepričan: 1. se dolenjska železnica nikakor ne sme v Novemestu končati, ker se ta proga premalo izplača, 2. treba je še krajše zveze z Zagrebom na Ljubljano in obratno. Baš ta železniška zveza čez Novomesto bi bila pa za kacic deset milj krajša, nego je sedanja čez Zidani most. Tudi je druge zveze med tema mestoma še radi tega želeti, ker je proga Zidani most-Ljubljana včasih radi elementarnih nezgod (snežni in zemeljski plazovi)

VI.

Ko tare nas breme na ramah,
Nam palico (upanje) v roko poda.
Levstik.

Siv starček se vpira ob palico in le z velikimi težavami premika noge, ki so obhodile ne malo sveta. Ob robu življenja stoji ter se ozira nazaj v pretekle dni. Doživel je pač nekaj lepih trenutkov, ali večina njegovega življenja je bila bridka, tužna. Upal je vedno boljših časov, toda varal se je. Sreča mu ni bila mila. Koliko se je trudil, kolikokrat se potil, koliko noči prebdel; sedaj pa na stare dni mesto plačila skoro da beraška palica. Nima zavetišča, kamor bi položil trudno glavo, nima mize, ob katere bi postregel onemoglemu telesu — čisto sam, zapuščen je. In starček naj bi še upal!? Da on upa. Če mu Bog v tem življenju ni prožil nikakih prijetnosti, podaril mu jih bo kje drugje. In siv mož nikdar ni še tako trdno upal, nikdar ni bil tako prepričan, da njegovo upanje ne bo zaman, nego zdaj — ob robu življenja! —

VII.

Kedar se nam sreča obrne,
Da megla pred nami leži,
Nebeški se raj nam odgrne,
Ko upanja luč zagori.

Levstik.

Priletna babica se pogovarja z vnuki in vnukinjami svojimi. Nehoté ji uidejo misli v otroško dobo. Kako vendar krasna so bila detinska leta, zlati čas oh, preč je, preč! Pred oko ji stopajo prizori iz deklinskih let. Lahen nasmeh se ji zaziblje okoli zgubančenih ustnic. Spomnila se je, kako je vso okolico zanimala nje lepota, kako so ji dvorili gospodiči, kako je našla srečo v občevanji z mladenčcem, s katerim sta se pozneje združila za celo življenje in o katerem je baš sedaj pravila vnukom in vnukinjam. Poskusila ni nikdar trpljenja, pila ni nikdar iz čaše bridkosti, mirno so ji potekala leta mej otroki in zdaj ji minevajo mej nje otroci — ali skoro, skoro ji potečejo... Za vedno ostaviti svoje ljube, ta misel ji teži rahlo srcé! Pa starka se kmalu pomiri, nadeja se, da ji napoči še lepše življenje, upa, da doseže večno srečo... Ta nada jo vzbudi iz zamišljenosti, in babica se zopet poigra z nedolžnimi otročiči, ki jo rado vedni vprašajo, zakaj je bila tako huda, da ni hotela dalje pripovedovati o vrlem dedku. Ali babica ne more odgovoriti — misel o rajskem življenju ji je privabila solzo iz očesa in napolnila ji dušo z najslajšimi nadami.

za kolikor toliko časa neporabna, — Kedar se pa bode gradila železna cesta od Novegamesta po krški dolini na krško polje, išče naj se zveza z južno železnico v bližini postaje Krško-Videm, in to iz sledečih razlogov: 1. je Sava pri Krškem najožja, torej bode tu železni most dosti krajši; 2. v bližini Brežic sta dokaj strm klanec in hrib pri Čatežu, kar bi železnico mnogo podražila; 3. utegne na ta način izpeljana železnica veliko manj mostov rabiti, in se vendar dotikati več ljudnatih krajev n. pr. Št. Jerneja, Kostanjevice, Krškega, Vidma. Ker se namerava v Novem mestu čez Krko nov železni most delati in ker bode takega v kratkem tudi v Krškem treba (sedanji leseni že precej peša), zato bi se znabit vprašanje o tej železni progi in o novih potrebnih železnih mostih moglo skupno rešiti. To zadevo priporočamo posebno dolenjskim poslanecem v kranjskem deželnem zboru.

(Kmetijska podružnica v Novem mestu) bode letos svojim članom brezplačno razdelila sadno drevje in ameriške trte, in sicer dobi vsak član po 4 sadna drevesa (jablane ali hruške) ali pa 200 sajenic (bilf) ameriških trt Riparia Portalis ali Rupestris.

(Mestna hranilnica v Novem mestu) išče hranilničnega uradnika s plačo 400 glid. Varščina je ravno tako velika, kakor plača. Prošnje je vložiti do 30. novembra 1895 na mestno županstvo v Novem mestu.

(Kmetijska podružnica v Krškem) ima v nedeljo 15. dec. t. l. ob 11. uri dopoludne v šolskem poslopju v Krškem občni zbor s sledečim dnevnim redom: 1. nagovor predsednika, 2. poročilo tajnika, 3. poročilo blagajnika, 4. volitev dveh pregledovalcev računa, 5. govor o narodnem gospodarstvu, 6. volitev novega odbora, 7. nasveti.

(V Črnomlju) so dobili novega voditelja okrajnega glavarstva, gosp. Oreška, vladnega tajnika iz Ljubljane. — Dobili so tudi novega župnega upravitelja, č. g. Franca Mundo, kaplana v Ormožu.

(Isterska vinarska zadruga) je dobila na razstavi v Pragi zlato kolajno kot priznanje za njeno dobro in pristna vina, ki jih je na razstavi točila.

(Moška in ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu) priredi veselico v nedeljo dne 24. novembra v korist družbi sv. Cirila in Metoda v telovadnici „tržaškega Sokola“ s prijaznim sodelovanjem „slovanskega pevskega društva“ in vojaške godbe c. in kr. pešpolka štev. 87. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina 40 nvč. — Sedeži 20 nvč. Radovoljni darovi se bodo prejemali pri blagajni.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je dovolil vojake za bodoče leto in se bavi še z nekaterimi drugimi zadevami manjše važnosti. Veliko ropotanje je bilo, ker dr. K. Lueger ni bil potrjen za dunajskega župana in ker je bil radi tega mestni zbor razpuščen. — V Hohenwartovem klubu je prišlo radi tega do razpora. Več nemških konservativcev je izstopilo in vstanovilo svoj klub „katoliške ljudske stranke“, ki bode z protižidovsko stranko nastopil boj zoper Badeni-jevo ministerstvo. — Radi deželnozborskih volitev na Češkem ta teden ni bilo sej v državnem zboru.

(Dunajske občinske volitve.) Pri zadnjih občinskih volitvah je antisemitska stranka sijajno zmagala. Kakor je bilo pričakovati, zvolila je svojega vodja dr. Luegerja dunajskim županom. Pa glej! Vlada ga ni hotela priporočiti in cesar ga ni potrdil, češ, da ni sposoben za tako nalogo. Kakor se zdi je tudi ogrski ministerski predsednik na to delal, da se Lueger ne potrdi. Sicer je to grozna zaščita za nas katoličane, pa to nas tolaži, da se bode odslej katoliško ljudstvo še bolj probudilo, ker vidi, kake krivice se mu godijo. V sredo, dne 18. t. m. je bila zopet volitev. Tudi takrat je bil dr. Lueger izvoljen z 92 glasovi in je sprejel izvolitev. A takoj je vlada razpustila občinski odbor in bodo nove volitve. Tako se godi v katoliški Avstriji katoličanom, med tem ko ogrski prostozidarji vse dosežejo, kar njim drago. Res prav žalostno! Tam „placet“ brezvernikom, tu „non placet“ katoličanom.

(Pravosodni minister in diurnisti.) Novi pravosodni minister je bolj naklonjen diurnistom, nego so bili predniki njegovi. Izrekel se je v budgetnem odseku, da je on za svojo osebo za to, da se stalno nastavi. Sicer se pa za diurniste tudi pri sedanjih razmerah nekaj stori. V malih tednih, kar je on minister, se jim je dovolilo 11 pokojnin.

(Za pospeh obrtnosti) in obrtnih razstav v Avstriji se zanimajo avstrijski Slovani veliko bolj kakor Nemci; to so dokazale zadnji čas posebne obrtne razstave na Češkem in obiskovanje obrtnih šol in obrtnega muzeja na Dunaji od strani Čehov, Slovencev in Poljakov.

(Deželnozborske volitve na Češkem) se vrše ugodno za mladočeško stranko, ki si je v kmetijskih občinah že pridobila večino. V tem oddelku so izgubili nemški liberalci, druge stranke pa nekaj pridobile.

(Grof Taaffe) je jako slab. Bati se je vsak hip smrti.

(Zagrebskih dijakov) je bilo radi sežiganja madjarske zastave 49 obsojenih v zapor na 2 do 6 mesecev. Veliko drugih je bilo iz vseučilišča izključenih; še drugi so izgubili ustanove. Narod nabira za nesrečno, živo mladino. Deputacija gospej prosila bode pri cesarju pomiloščenja.

(Trentinsko vprašanje.) — Grof Badeni hoče se baviti z veliko pozornostjo tudi s trentinskim vprašanjem. Italijani že goje nade, da se izpolnijo njih želje. Če bi se to zgodilo, bode pa prišlo slovensko vprašanje na dnevni red. Razmere Slovencev na Štajerskem in Koroškem so podobne italijanskim na Tirolskem. Če se Italijanom dovoli neka samouprava na Tirolskem, jo smemo zahtevati tudi Slovenci na Štajerskem in Koroškem, to tembolj, ker smo Slovenci zvesti Avstrijci, dočim Italijani škilijo čez mejo.

Ogled po širnem svetu.

(Mlada ruska carica) je povila carčinjo, katero so krstili na ime Olga. Veliko veselje v Rusiji!

(Sofija.) Soproga Koburžanova je povila princa, ki se je krstil na ime Ciril Preslavski.

(Roparji v Italiji.) V Palermu na Siciliji so pri belem dnevu našemljeni meščanje na ulici ubili davkarja. Potem so vlomili v davkarijo, sežgali davčni zapisnik in odnesli mizo, v kateri so mislili denar. Noben jih ni oviral. Ko so prepoznali prišli orožniki, ni nikdo nič hotel videti in slišati. — Pri Sirakuzi so štirje roparji napali na cesti tri moše, jim vzeli 500 lir in še več drugih stvari. — Položenje v Siciliji postaja vedno žalostnejše. Ljudje, ki poznajo deželo, zatrjajo, da je najmanj 50.000 delavcev brez dela, ali da nimajo zadostnega dela, da bi prislužili najmanj, kar potrebujejo za ohranjenje. Poročila javljajo, da pa nesrečnemu otoku preti nova ne-zgoda: slaba letina na mandeljih, ki so jej med glavnimi viri dohodkov v deželi.

(Veliki viharji) s snegom so te dni na Škotskem in na Islandiji. Več ladij, mej njimi dva parnika, se je potopilo. Več zabojev slanikov je na Islandiji odnesla voda. Na Škotskem so reke na debelo premrzile. Tako zgodnje zime že skoraj ne pomnijo. Pri nas pa je bilo tako lepo.

(V Turčiji) vre. Vstaja je na vse strani. Turki so zoper Armence, zoper kristjane, Armenci zoper Turke. Naša vlada je odposlala proti Mali Aziji že več vojnih ladij. Utegne se začeti bojni ples.

(V Turčiji je vstaja), osobito v Mali Aziji, kjer se v nekaterih krajih Armenci in Turki grozovito koljejo. Na predlog Avstrije bodo vse velevalsti posredovale, da se vstaja zaduši. Bati se je tudi v Carigradu nemirov in vstaje. Sultan bi rad vse potolažil in veliko vojsko poklical zoper vstaše, a nima denarnih sredstev. Bati se je toraj velikih homatij.

(Strašna suša v Južni Avstraliji.) V Južni Avstraliji je taka suša, da se je vse posušilo. Na tisoče goved in ovac je poginilo, ker nimajo kaj jesti. Ondi imajo zdaj pomlad.

(Ustaške čete na Kubi) so vedno močnejše. Očitno je, da dobivajo pomoč iz severne Amerike. Posebno posamezniki, zlasti tovarnarji američanski iz dobičkarije in drugih ozirav prav močno podpirajo ustaše nasproti Španiji.

Dopisi.

Iz šmarskega okraja. Lani smo imeli prvokrat v Šmarji shod političnega društva. Eden izmed govornikov grajal je, da ima pri nas c. kr. finančna straža samo nemški napis. Ali veste, kaj se je zgodilo? Napraviti so dali novo veliko desko in nato spet samo nemški napis, češ, Slovenci naj zabavljajo, mi njih ne poznamo. Tako se očitno žalijo in prezirajo Slovenci, dasi imamo Slovenci v okraju večino! Ali se bodo občine in okrajni zastop uprle temu? Trgovec Löschnigg je svoje dni kot župan slovensčino preganjal, da bi slovenski posestniki hiš skoro ne smeli imeti na hišah slovenskega napisa Šmarje, politična oblast je celo rekla, da je to „Aergerniss erregend!“ Zdaj je g. Löschnigg postal internacionalen ter je napravil nemški in slovenski napis nad svojo trgovino! Za koga pa to? Saj Slovencev ne mara! Ali mu dišijo slovenski groši?

Kako se vendar časi spreminjajo! Finančna straža je za Nemce in Slovence, napis se mora predruščiti.

Iz ormoškega okraja. (O zavezi slovensko štajerskih gasilnih društev). Z ozirom na vresnici nujno potrebo ustanovitve „Zaveze slovensko-štajerskih gasilnih društev“, katera bi bila za narodni in gospodarski razvoj štajerskih Slovencev izredno velikega pomena, kar zna vsak komur je izvesten vpliv sličnih društev na slovenski narod ter narodno zavest in mišljenje. Kjer je ustanovljeno enkrat „Slovensko gasilno društvo“ tam za nemškutarijo več prostora ni. Z veseljem opazuje slične pojave tudi slovensko gasilno društvo v Veliki-nedelji ki kažejo, da se čuti potreba ustanovitve „Zaveze slovensko-štajerskih gasilnih društev“ tudi drugod po slovenskem Štajerskem.

Gasilno društvo velikonedeljsko je bilo koj s početka namenjeno pristopiti „Okrajni zvezi ljutomerskih gasilnih društev“ in je isto tudi stavilo kot posebno točko svojih pravil, ker so se pa potrjenju stavile velike zapreke in je c. kr. nameštništvo v Gradcu vsled imenovane točke zahtevalo priloženja pravil tudi okrajne zveze ljutomerskih okrajnih društev se je ista točka samo radi tega zbrisala, da se je potrjenje prej dobilo.

Na poziv gospoda dopisnika od „Mure“ cenj. „Domovine“ naznanjamo, da slov. gasilno društvo velikonedeljsko ter občine Trgovč že tako rekoč komaj čaka osnutja slične „Zaveze“ za vsa slovensko-štajerska gasilna društva, ker v združenju je moč.

Tudi v ormoški okolici se snuje slov. gasilno društvo in so pravila že predložena vis. nameštništvu v Gradcu. Potem se sliši, da tudi rodoljubi pri Sv. Marjeti pod Ptujem nameravajo osnuti slično društvo. Gotovo pa je, da so tudi drugod slovenska gasilna društva n. pr. v Savinjski dolini in po drugih krajih na koje smemo z gotovostjo računati.

Pozivajo se toraj vsa slovenska gasilna društva štajerska, kakor tudi rodoljubi, ki imajo v istih krajih važno besedo, da se v kratkem oglašé pri „Okrajni zvezi ljutomerskih društev“ v gori označeno svrhu združenja vseh društev v eno „Zavezo“, kar bi bilo večje važnosti, kakor se domneva, ravno to je krivo, da se toliko slovenskih gasilnih društev pridruži nemškemu „Gauvereinu“ ter s tem postanejo za odločno postopanje mrtvi. Mogoče, da bi potem tudi „Gasilno društvo“ oziroma „Fajerwehr“ odločno narodnega trga „Središče“ pristopil vendar rajši naši „Zavezi“ nego da bi tičal še dalje pri nasprotnikih in bil opora odpadnikom našim po drugih krajih.

Na noge toraj! Organizujmo se, združujmo se, ker v edinosti in združenju je moč.

Iz Sv. Lovrenca v Slov. goricah. Že dokaj časa gojili so Šentlovrenčani željo zgraditi si novo šolsko poslopje; toda vedno so še odlašali, dokler jih ni vže preobilo število otrok takorekoč moralično k temu prisililo. Pa kakor je že, da potrebuje vsaka dobra reč precej časa — tako blizu enako je bilo tudi z našo novo šolo, — in kjer se gre dati denar, tam se človek navadno ne da kar tako naglo pripraviti; — vendar vrli Šentlovrenčani hoteli so pokazati, da se ne stršijo preoblega plačila, premnogh skrbí in truda,

kakor vsakovrstnih nepravil, ki so često zvezane s takšnimi podjetji — češ, pokažimo se, da nismo takšni, kakor se je o nas sodilo in se še sodi, temveč pokažimo se, da smo možje, ki smo tudi zmožni zgraditi si novo šolsko poslopje in če treba celo palačo; — in res pokazali so tudi; kajti postavili so zares krasno šolsko poslopje štirirazrednico, ki ga smelo imenujemo palačo, ki ni le dika in kinč celej domačej fari, ampak celej okolici. A pokazali so s tem ob enem tudi, da so pravi prijatelji šole ter vrlo vneti za njo, da jim je na srcu le njihova mladež, njih naraščaj, njihovi nasledniki — hoteč jim dati prostore, v katerih se bodo lahko ne le na telesu temveč tudi na duhu krepko razvijali, da bodo zamogli izrasti iz njih nekdanji krepki, čili mladenci in krepke žene — vredni nasledniki zdajšnjih vrlih Šentlovrenčanov.

Novo šolsko poslopje postavljeno je na prav lepem prostoru, kakor bi si ga človek skoraj ne mogel lepšega želeli. Na vzvišenem terenu z lepo solnčno lego se ponosno ozira tje čez ostale šentlovrenške hiše.

Dasi je novo šolsko poslopje kot stavba že samo na sebi krasno, — tim krasnejše je še bilo dne 3. listopada, ko je bilo še poleg tega v praznične obleki, nadičeno liki najlepša nevesta — pripravljena sprejeti tudi najvišjega gosta. Raz ostrejša so ponosno plapolale razne zastave, med kojimi sta se posebno cesarska in pa narodna po svoji dolgotrajni odlikovalnosti, segajoč blizu do tal. Na pročelju pa se je v zlatem blešku svetil okusno in lahko rečem prav umetniško izdelan napis: „Narodna šola“.

Že na predvečer omenjenega dne naznanjali so topiči daleč tje po pesniški dolini in širnem ptujskem polju, da imajo drug dan Šentlovrenčani nek poseben praznik, neko izvanredno slovesnost, na kojoj so tudi zares privabili dokaj gostov iz Ptujja in bližnje okolice. — Naenkrat zabučijo ob pol treh popoldne naši topiči posebno močno, zvonovi zazvone in šolska mladež s šolsko zastavo pod vodstvom domačih štirih učiteljev začne se pomikati iz farne cerkve proti novemu šolskemu poslopju. Procesijo pa so vodili domači čast. gosp. kanonik z asistentom; za njimi šle so belo oblečene učenke. Procesije udeležila sta se tudi dva odlična gosta in sicer g. okrajni glavar ptujski in g. nadzornik. Blagoslovljenje vršilo se je le samo v jedni šolski sobi, ki je bila posebno okusno okrašena. Po končanem blagoslovljenju spregovoril je najpoprej gosp. kanonik jako podučljiv nagovor, kačoč nam v njem, kako so se razvijale šole v starih časih, pridoč konečno tudi na domačo šentlovrenško šolo, ki se je v primeroma kratkem času že razširila v štirirazrednico z novim šolskim poslopjem, s čim so pač ljubi stariši spet na najlepši način pokazali, kako ljubijo svoj najdražji zaklad, svoje otroke. V zaključku svojega nagovora spomnil se je še našega največjega dobrotnika, velikega prijatelja in zaščitnika ljudske šole presvitlega cesarja Franca Josipa I. kličoč mu z zbranimi vred, ki se jih je kar trlo, mogočni trikratni „živijo!“ Učenci zapoje cesarsko pesem. Nató nastopi g. okr. glavar ter v lepejši slovenskej besedi izrazi svoje veliko veselje na krasnej novejši šolski stavbi, izročujoč jo ob enem v last krajnemu šol. svetu. Potem je še govoril g. nadzornik in domači g. nadučitelj, ki se je zahvalil v prvi vrsti čast. gosp. kanoniku za blagoslovljenje in podučljiv govor, gg. okr. glavarju in nadzorniku pa za visoko čast, ki sta jo blagovolila pokazati s svojim posetom. Kmalu potem poslovila sta se visoka gosta; mi domači pa smo se vsedli k bogato obloženi mizi, ki nam je ponujala do poznega večera najokusnejša jedila in izvrstno pijačo. Vršile so se napitnica nad napitnico, govor nad govorom, tako da nismo vedli kedaj nam je čas potekel. Rad priznam, da so k izredni zabavi posebno veliko doprinesli bližnji sosedje učitelji, ki so nas s svojim posetom počastili, za kar jim naj gre tudi na tem mestu še enkratna lepa hvala; istotako naj pa tudi še posebej velja čast. domačej duhovščini.

Vam vrlim Šentlovrenčanom bi pa želel; — dal Bog, da bi vaši otroci, za katere ste toliko požrtvovali, — postali zares enkrat v edni vaši nasledniki ter vredni tudi enkrat imenovani biti „vrli Šentlovrenčani“.

Narodno-gospodarske novice.

Nova pomoč kmetovalstvu.

Kmet steber državam. Države ljubijo red, so vstvarjene radi reda v človeški družbi in se le tedaj obdržé, ako so v stanu, ta red obdržati. Od raznih stanov v državi pa tudi kmet najbolj red in mir ljubi in potrebuje. Radi tega so države na kmeta navezane in kmet na države. Da morejo države dobro vspevati, v to jim pomore kmet z davki in z vojaki, to so pa velika bremena, katera silno težko nosi, 1) ker se mu raznih davkov včasih vendar le preveč naloži in 2.) ker se mu z vojaki odtegnejo pri poljskem delu najboljše moči. Ali ko bi drugih nalog kmet ne imel, bi še shajal. Toda na njegovih ramenih so dolgovi, večkrat neizmerno veliki dolgovi, katere je večkrat že podedoval ali v katere se je drugač zakopal brez lastne krivde. Dolgove pa je treba plačevati, ako ne naenkrat pa v obrokih. Vsaj odrajtavanje obresti se mu nikakor ne prizanesi. Vrh tega ima kmet stroške za zavarovalnico in za druge vsakdanje potreščine, katere nikakor niso majhne. Če mu tudi v dobrih letinah ni treba živčja kupovati, pa ima stroške z obleko, stroške z omiko svojih otrok in druge novodobne izdatke, za katere v prejšnjih letih kmet ni vedel. Ako svojih poslopij ne popravlja, podere se mu stan za stanom s tem ima navadno kaj velike stroške, ki so vselej neproduktivne, to je, odškoduje ga za nje nikakoršen dobiček od druge strani. Pa kaj bomo naštevati vse nadloge kmetskega stanu! Vsaj že vsakdanji izrek: „Kmet je revež“ dovolj priča o njegovem neugodnem stanju, katero se osobito pri slabih letinah, uimah, živinski kugi, človeških boleznih in drugih neizgodah očitno pokaže. Radi tega tudi prijatelji kmetovalstva vedno premišlujejo, kako bi kmetu pomagali. Nekaj se povsodi stori za pospeh kmetovalstva; nekaj storé kmetijske družbe s podružnicami, ko širijo poduk in dobra semena, stroje in druga sredstva med kmetsko ljudstvo razširjujejo in k varčnosti vspodbujajo. V pospeh kmetovalstva so kmetijske razstave, premovanja živine, razprodaja dobrih plemen po nizki ceni itd. Veliko se je koristilo v vinorodnih krajih, kjer je trta vsled trtne uši opešala, da so se začele nove trte deliti in dajati brezobrestno državna in deželna posojila.

Nova vlada hoče tudi pozorna biti na kmetovalstvo. Dokaz temu je že to, da je novi poljedelski minister grof Ledebur prvi izmed sedanjih ministrov stopil na pozorišče v državnem zboru.

Na predlog tega ministra je bil ne davno državni zbor skoraj soglasno sprejel zakon o državnih posojilih za zboljševanje zemljišč. Poročevalec gospodarskega odseka, vitez Milewski, je navajal, da je bilo od leta 1868. do 1892. na dražbi prodanih 222.000 posestev, na katerih je bilo vknjiženega dolga 720 milijonov; pri prodajah se je skupilo le 472 milijonov, upniki pa so zgubili do 300 milijonov. Te številke naravnost kričé, da ne pretiramo, ko kličemo v svet: Usmilite se kmeta. V istini so razmere še žalostnejše, kajti v onih 25 letih še v mnogih deželah niso bile vrejene zemljiške knjige in torej statistika ne našteva vseh slučajev, ko je žalostno pel boben smrtno pesem tisočerm obupanim zemljiškim posestnikom.

Tako je samo na Kranjskem leta 1893. eksekutivnim potom bilo prodanih posestev za 363.127 gld., a nezadostno skupilo je znašalo 175.454 gld.

Te številke torej dalje dokazujejo, da vsled dolgov ne trpi le zadolženi kmet, marveč tudi slojevi prebivalstva, v obče narodno gospodarstvo. Te številke pa tudi zahtevajo, da morajo pričeti rešilno delo vsi merodajni faktorji, sicer propade tekom kratkih let ves kmetiški stan. To prepričanje so izražali vsi govorniki brez razlike političnih strank, dasi vsi niso bili zadovoljni z zakonom, trdeč, da je vrezan bolj za veleposestnike in da vlada zahteva previsoke obresti od zboljševalnih posojil.

Tudi mi trdimo, da ta posojila ne bodo rešila gospodarskega vprašanja, vendar pa upamo, da si bode marsikateri zemljiški posestnik z državnim posojilom zboljšal svoja zemljišča in tako tudi svoje gmetno stanje.

Načeloma najboljša stran novega zakona je, da prebije dno nauku o brezmejni prostosti zadolževanja in da nam ta državni dolg bode vknjižen zemljišču, na ta način, da bode morala država ob slabih letinah čakati na povračilo.

Ta načelni razloček med navadnim posojilom in posojilom za določeno zboljševalno namene je jasno naglašal poljedelski minister grof Ledebur. Posojila bodo v prvi vrsti namenjena za osuševanje zemljišč ali pa za napeljevanje vode v suhe kraje. Ministerski predsednik je v svojem prvem govoru naglašal, da bode vlada podpirala slabejše in revnejše deleže, poljedelski minister pa je sedaj dostavil, da mora država v posameznih deželah podpreti revnejše dele poljedelskega prebivalstva, da si morajo olajšati težki boj za obstanek. Veleposestniki so si večinoma že sedaj sami pomagali, toda mali posestniki so bili doslej brez vse podpore in mnogokje tudi brez pouka. Marsikateri bi si bil rad pomagal, z veseljem zboljšal svoje posestvo, a nedostajalo mu je denarja. Novi zakon, pravi minister, bodi sam kačipot za prihodnost. Posojilo bode dobil posestnik za določen namen, kakor pri posojilnicah, dolg ne bode visel na zemljišču, temveč na dohodku, kar jedino je opravičeno.

Nalaganje denarja.

Tisti srečni časi so že zdavna minuli, ko so ljudje „zaklade“ kopali. Pripovedke o „zakladih“ pa niso bile čisto prazne, kajti v starih časih je marsikdo svoje prihranjene zlate in srebrne novce zakopal na skrivna mesta, da ne bi prišli v nepoklicane roke. Ti zakladi so počivali v svojem skrivališču, in za nje je večkrat vedela le tista oseba, ki jih je skrila. A osebo je pobrala smrt, ž njo vred pa tudi skrivnost o zakladu. Drugi so po raznih shrambah in kotih svojih stanovanj varovali in skrivali svoje prihranjene novce za slabe čase. Za tisto staro dobo je bilo to čisto naravno; vsaj ni bilo delnic in raznih papirjev, da bi se bili kupili za prištedjeni, podedovani ali pri kupčiji in gospodarstvu pridobljeni denar; ni bilo hranilnic, da bi se v njih nalagal. Vse to je še le sad tega stoletja, ki se nagiblje svojemu koncu.

Postavodajalci in vlada so pa posebno skrb imeli za tiste novce, katere so otroci po svojih starišjih podedovali. Sirote je vzela vlada že zdavna pod svoje varstvo. Zato imajo že od nekdanj sodnije poglavitno skrb, da čuvajo nad imetjem zapuščenih sirot, nedoraslih otrok. Tim ne preskrbé samo varuhov, ampak tudi gledajo, pazijo in nadzorujejo, kako varuhi gospodarijo. — Pa tudi sodnije same imajo natančne predpise, kako jim je v teh zadevah postopati, zlasti kako jim je z otroškimi (pupilarnimi) denarji ravnati. Ti predpisi so pa že precej zastareli, in sicer v dvojnem obziru: namreč, da se otroškega denarja več kot 500 gld. ne sme v hranilnicah nalagati, in da se drugi denarni zavodi (drugih itak bilo ni) otroški denarji ne smejo zanašati. Znano pa je, da imamo še vse polno drugih denarnih zavodov n. p. raznovrstnih posojilnic, ki so trdni in zanesljivi, kakor hranilnice, gotovo mnogo trdnjše, kakor so bile hranilnice takrat, ko je bila izišla postava o nalaganju otroških denarjev. Da se ta postava prenaredi in popolni, je že skrajna potreba. Zato štejemo novemu dolenskem poslancu Višnikarju v zaslugo, da je to zadevo sprožil v državnem zboru s sledečim vprašanjem:

„Po § 194. ces. patenta z dne 9. avgusta 1854, št. 208 drž. zak., je pupilarne svote plodonosno nalagati na sledeče načine: 1.) da se kupijo nepremičnine; 2.) da se razdaja zakonito zavarovane kot posojila na neprimičnine; 3.) da se nabavijo avstrijske državne ali tem jednake javne zadolžnice; 4.) da se kupijo zastavni listi gališkega deželnega kreditnega zavoda; 5.) da se nalože v javnih dovoljenih avstrijskih hranilnicah, toda naložena svota za vsakega nedoletnika ne sme presegati zneska 500 gld. konv. v.; 6.) da se ustanove skupne sirotinske blagajnice.“

Vrh tega se je s posebnimi zakoni in ukazi dovolilo, kupovati zastavne liste in obligacije raznih društev in korporacij, in sicer se visokost naložene pupilarne svote ni omejila pri hranilnih vlogah.

Določba petega odstavka rečenega para-
grafa se tako tolmači, da za jednega nedoletnika
se tudi v raznih hranilnicah ne sme nalagati
več kakor 525 gld.

Nagibi, ki so bili za to določbo svoj čas
merodajni, sedaj gotovo več ne veljajo. Pri na-
laganju imetij nedoletnikov in kurantov je gle-
dati na dobro obrestovanje, zlasti pa na varnost
kapitalij. Ta varnost pa je pri avstrijskih hra-
nilnicah gotovo večja, kakor pri vrednostnih pa-
pirjih, izpostavljenih kurznim premembam. V
zadnjih 40 letih so hranilnice zadobile nenava-
den gospodarski pomen in varnost vlog je naj-
popolnejša, vsled česar je tudi nalaganje v hra-
nilnicah najpriljubljenejši način plodonosnega na-
laganja kapitalij. V zadnjem desetletju se je v
vseh kronovinah ustanovilo mnogo hranilnih,
posojilnih in kreditnih zadrug, katerim prebival-
stvo popolnoma zaupa in pri katerih bi se pu-
pilarne kapitalije do gotovega zneska lahko na-
lagale, eventualno le zneski iz tistega sodnega
okraja, kjer ima zadruga svoj sedež. Odločitev
bi se eventualno mogla prepustiti sodiščem I.
instance, pri katerih so dotične zadruge regi-
strovane.

Določba, da v hranilnice ni smeti nalagati
več kakor 525 gld., naj bi se odpravila, oziroma
naj bi se primerno zvišal maksimalni znesek za
nalaganje.

Pri velikem številu hranilnih in posojilnih
zadrug, ki dajejo svoje kapitalije na hipoteke, pri
velikem nasprotstvu kmetskega prebivalstva, na-
lagati svoj denar v vrednostnih papirjih in ker se
končno tisti, ki so potrebni kredita, obrnejo rajše
na kak denarni zavod, kakor na zasebnike naj-
dejo varstvena oblastva, vedno težavnejše sigurne
hipoteke in se morajo držati glede hranilnic ve-
ljavne, potrebam naše dobe ne več primerne do-
ločbe § 194, odstavka 5, rečenega patenta.

Iz tega nagiba vprašajo podpisanci:

Hoče li Nj. ekszellenca resno uvaževati vpra-
sanje o času primerni premembi določb glede
plodonosnega nalaganja kapitalij v varstvu sto-
ječih oseb, oziroma predložiti primeren zakonski
načrt?

Mi menimo, da bodo posojilnice, zlasti one
z neomejeno zavezo posebno potem, ki bodo po
nameravani novi postavi nadzorovane, res dovolj
varne za nalaganje otroških denarjev.

(Finančni minister Bilinski) sicer še ni
obiskal barona Rothschilda, kakor je to storil
njegov prednik, vendar pa je na drug način po-
kazal, kako toplo se zanima za borzo. Finančni
minister je namreč določil, da so se 15. oktobra
izplačali brez eskomptnih obrestij dne 1. novem-
bra potekli kuponi jednotnih notnih rent in lote-
rijskega posojila od leta 1860., ki znašajo skupno
več kakor 20 milijonov goldinarjev. Akcija gosp.
Bilinskega pomeni, da država izplača 20 milio-
nov goldinarjev pol meseca pred obrokom, in
sicer brez obrestovanja. Pri tem činu izgubi
država 34.000 gld. samih obrestij. Dalje pomeni
to, da je podaril finančni minister avstrijskim
bogatašem lepo svoto 34.000 gld. kajti ti dobe
svoje kupone 14 dni popreje v roke, ne da bi
moral plačati za to kake odškodnine. Zasebni
dolžnik bi ne bil tako prijazen, kajti on bi za-
hteval, da se mu za to izplačajo v deželi navadne
obresti. To nenavadno postopanje g. Bilinskega
se tolmači z veliko denarno revščino na „denar-
nem trgu“. Avstro-ogerska posojuje zdaj po 5%;
denarja zelo veliko potrebujejo tisti veliki obrt-
niki, kateri se pečajo z izvažanjem avstrijskih
pridelkov v inozemstvo. Od tod pomanjkanje
denarja.

Književnost.

(Nov „Requiem“) — Missa pro defunctis
(Requiem) za mešani zbor, ali pa enoglasno z
orgljami, zložil Ign. Hladnik op. 23. Cena s poš-
tino 42 kr.; dobi se pri skladatelju v Novem-
mestu, Dolenjsko. Requiem je zložen tako, da
prvi glas obsega le od *d—d*, z ozirom nato, ker
poje requiem navadno orgljavec sam. Hladnikov
slog je dovolj znan, in tudi to delo priporoča
značajnost, melodioznost in prikupljiva harmo-
nizacija, in dobro predavan bode napravil naj-
boljši vtis, zato ga vsem orgljavcem priporočamo.

(Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) so v
zadnjih petih tednih poslali: Gospod Fran Prislan v
Braslovčah 2 gld. 62 kr., g. Ivan Pignatari v Črničah
pri Gorici iz nabiralnika 2 gld. 40 kr., g. Rajko Arce v
Ljubljani 1 gld., g. K. Fiegl v Trzinu na Primorskem 2
gld., slavno uredništvo „Slovenskega Naroda“ v Ljub-
ljani zbirko darov v mesecih juliju, avgusta in septembru
v znesku 651 gld. 11 kr., podružnica na Greti 6 gld.
20 kr., šentpeterska moška in ženska podružnica v
Ljubljani skupaj 420 gld., g. Ivan Sapla v Šturiji iz na-
biralnika 2 gld. 50 kr., mniška ženska podružnica 37
gld. 30 kr., podružnica za Stično, Višnje gor., St. Vid
in Krko 100 gld., vipavska podružnica 27 gld., podružnica
v Žalcu iz nabiralnika 5 gld., č. g. V. Steska, kap. v Ko-
čevju 2 gld., g. prof. M. Pleteršnik v Ljubljani 1 gld., g.
Ludovika Kosenini v Mokronogu 1 gld., g. J. Sancin v
Predloki 1 gld. 20 kr., č. g. Jos. Rozman, kapelan v Sp.
Dravbergu 12 gld., nabranih za velikovško šolo med
rodoljubi v Slov. Gradcu; šišenska podružnica 280 gld.
(med temi je 100 gld. pokroviteljine od g. Jakoba Matjana,
posestnika v Zg. Šiški in 50 gld. kot drugi del podruž-
nične pokroviteljine), iz nabiralnika g. Fr. Bratina v Aj-
dovščini 3 gld. 40 kr. č. g. J. Virant v Mokronogu iz
nabiralnika „pri Lipi“ 6 gld. 20 kr., č. g. Ivan Zagorjan,
župnik v Radečah 2 gld., N. N., strojevodja v radeški
papirnici 1 gld., ženska podružnica v Sežani po gđ.
Mariji Skrinjar 124 gld. 21 kr., „prijatelj naše družbe“
v Trzinu 5 gld. 15 kr., podružnica za konjski okraj iz
nabiralnika „pri Slonu“ 8 gld., slavno upravnštvo „Mira“
v Celovcu zbirko 741 gld. 65 kr. blagoslovna rodoljuba
g. Vinko Majdič, veletržec v Kranju in g. Ivan Perdan,
veletržec v Ljubljani, vsak 100 gld., podružnica v Žalcu
45 gld., g. Ivan Milohnoja v Kamniku iz nabiralnika v
gostilni pri Kendi 3 gld. 40 kr. in iz onega v gostilni
pri Sokolu 1 gld. 76 kr., „prijatelj naše družbe“ v Trzinu
zopet nabral 3 gld. 65 kr., podružnica v Brežicah 100
gld. pokroviteljine in moška podružnica v Trstu je v
mesecih septembru in oktobru nabrala darov 123 gld.
85 kr. Bog blagoslovi vse milosrdne darovalce!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Vožni red na južni železnici

veljaven od 1. oktobra l. l.

Odhod iz Celja proti Dunaji. Brzovlak ob 1. uri 37 m.
ponoči in ob 1. uri 45 m. popoldne; poštni vlak
ob 5. uri 24 m. popoldne in ob 3. uri 10 m. ponoči;
lokalni vlak ob 6. uri 25 m. zjutraj; mešani vlak ob
8. uri 50 m. popoldne.
Odhod iz Celja proti Trstu. Brzovlak ob 3. uri 27 m.
popoldne in ob 4. uri 18 m. zjutraj; poštni vlak
ob 10. uri 5 m. popoldne in ob 1. uri 51 m. zju-
traj; lokalni vlak ob 5. uri 35 m. zjutraj in ob
9. uri 20 m. zvečer do Zidanega mosta; mešani vlak
ob 5. uri 40 m. zvečer.
Odhod iz Maribora na Koroško. Brzovlak ob 3. uri 25 m.
ponoči; lokalni vlak ob 5. uri 25 m. zjutraj in ob
10. uri 3 m. dop. ter ob 3. uri 10 m. popoldne.
Odhod iz Pragerskega proti Ptuiju itd. Brzovlak ob 3.
uri 30 m. ponoči; osebni vlak ob 9. uri 37 m. do-
poludne in ob 8. uri 10 m. zvečer; mešani vlak
ob 3. uri 35 m. popoldne samo do Ptujja.
Odhod iz Celja v Velenje. Mešani vlak ob 7. uri 15 m.
zjutraj in 3. uri 50 m. popoldne.
Odhod iz Velenja v Celje. Mešani vlak ob 5. uri 50 m.
zjutraj in 2. uri 35 m. popoldne.
Odhod iz Zidanega mosta v Zagreb. Osebni vlak ob 5.
uri zjutraj in 1. uri 38 m. ter ob 5. uri popoldne.
Odhod iz Poličan v Konjice ob 10. uri 25 m. dopoldne
in ob 4. uri 10 m. popoldne.
Odhod iz Konjic v Poličane ob 6. uri 30 m. zjutraj in
1. uri 10 m. popoldne.
Odhod iz Spielfelda v Ljutomer 7. ob uri 25 m. zjutraj
in ob 2. uri popoldne — ob 6. uri 45 m. zvečer od
Radgone.

Dečka, ki je zmožen slovenskega in nem-
škega jezika je zdrav in čvrst in
ima veselje do čevljarske obrti,
sprejem takoj v učenje **Jožef Prelag, Celje,**
Graške ulice št. 37. (220) 1—1

Na prodaj

so po ugodni ceni en težek voz (na pol parizar)
en voziček za mesarja, ene majhe in ene ve-
like sani, na posestvu dr. Ivana Dečka v Ga-
berji pri Celju. (217) 2—1

Dvojno stanovanje

v šolski ulici, hiš. št. 21 v Celji je takoj za oddati; —
eno v II. nadstropji na levi strani ima 5 sob, kabinet,
kuhinja in vse drugo potrebno; — drugo v I. nadstropji
na desni strani ima 3 sobe in tudi vse drugo potrebno.
Izgled na Savinjo, na mestni park, Šmiklavški
hrib in na Lišce.
Izve se natančneje v hiši sami, ali pa pri „Gre-
nadirbirtu“ na Polulah.

V Celji, 16. novembra 1895.

(219) 2—1

Josef Jezernik.

Na prodaj

imam 12 hektolitrov dobre slivovke domačega ku-
hanja. Prodaj na drobno in na debelo. Na drobno
60 kr., na debelo 55 kr. liter. Poskušnja vsa-
kemu na zahtevanje franko. Postavljam na ko-
lodvor v Sevnico. Znanim firmam dam 3 me-
sečni rok; neznanim le proti povzetju.

Luka Senica, 218 (3—1)

trgovec in žganjar v Podgorji pri Sevnici ob Savi.

Naznanilo.

Podpisani priporoča vsem Slovincem in rodolju-
bom svojo bogato zalogo najboljših vrste kave, čaja, riža,
južnega sadja itd., blago je izvrstno, dokaz temu je, da
večina č. g. duhovščine pri njemu naroča.

Razpošilja na drobno in debelo od 5 kilogramov
franko po pošti sledeče vrste kave:

Rio fina po gld. 1'65	kg. St. Domingo po gld. 1'85	kg.
Santos " " 1'70	" Gold Java " " 1'90	"
Malabar " " 1'85	" Ceylon Perl " " 2'15	"
Portoriko " " 2—	" Mokka arabska " " 2'15	"

Blago, ki bi ne ugajalo sprejme se nazaj ali za-
menja. — Kupuje in sprejema v zameno tudi fižol in
druge domače pridelke in plača po dobrih cenah.

Na povpraševanje se radovoljno odgovarja in pri-
poroča.

E. A. Repešic, Trst,

(198) 3—3

ulica Istituto, št. 22.

Naznanilo in priporočilo.

Podpisana uljudno naznanja slavnemu občinstvu,
da sva otvorila

**v Šoštanji trgovino mešanega blaga in
deželnih pridelkov.**

Priporoča v preč. duhovščini, učiteljem, trža-
nom in slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk in
obljubujeva, da bodeva vedno stregla z najboljim svežim
blagom po nizkih cenah.

V Šoštanji, dne 1. novembra 1895.

Končan & Vrečko.

Sprejme se takoj tudi učenec zmožen slovenskega
in nemškega jezika s primerno odgojo. (216) 2—2

Za krojače!

Krojne vzorce v naravni velikosti (vše izrezane) za
vsakovrstne
obleke po naročni meri ali pa v zbirkah različnih ve-
likosti, izdeluje priznano dobro

Alojzij Kunc,

učitelj prikrojevanja na c. kr. konc. krojaško-obrtnem uč-
lišču v Ljubljani.

(207)

Zahtevajte cenik vzorcev!

3—2

Na prodaj.

Lepo posestvo s hišo, v kateri je dobro obisko-
vana gostilna in ima 12 oralov njiv in travnikov ter
dobro obdelan vinograd, je radi bolehnosti lastnika iz
proste roke na prodaj. To posestvo se da tudi v najem
pod ugodnimi pogoji. — Več se izve pri županstvu v
Loki pri Zidanem mostu. (208) 2—2

Dober glasovir

popolnoma ohranjen je na prodaj prav
po ceni. Več pove (211) 2—2

Matilda Skasa,

soproga nadučitelja v Št. Janžu pri Velenji.

Hiša

v Šmartnem, en četrt ure od
Slovenskega Gradca, tik okrajne ceste
in blizu nameravane nove železniške
postaje, na jako dobrem prostoru,
novo zidana z nedodelanim prvim nadstropjem, pripravna
za vsako trgovino, posebno za krojača, proda se takoj
iz proste roke. Natančneje pogodbe podaja **Fr. Dolenc**
v Mariboru. (206) 3—3

Pratika za leto 1896

na drobno in debelo

se dobi pri

Dragotin Hribar-ju v Celji.

V 6tih tednih
se da v najem trgovina z mešanim
blagom, s katero je v zvezi
prodajalnica tobaka, ena soba za stanovanje, ter malo
in glavno skladišče za blago. Polletno najemščino in
znesek inventarično prevzetega blaga izplačati je takoj.
Prodajalnica je na zelo dobro obiskovanem prostoru.

Več pove lastnica

(212) 2—2

Franc Polak-ova vdova v Trbovljah.

Vrt se daje v najem

v mestu Celji.

3—2 Kje, pove upravnštvo tega lista. (213)

Prodaj

800 hektolitrov letošnjega vina

Anton Gregorič,

(209) 4—2

posojilnični tajnik in posestnik
v Ptuiju.

Matevž Sinkovič

umetni in portalni mizar
v Celji, Gosposka ulica, št. 25
priporoča se za izvršitev vsako-
vrstnih umetnih mizarstvih del, po
(187) zmernih cenah. 8—5
Delo solidno, ukusno ter trajno.
= „Svoji k svojim!“ =

Moric Rauch

steklar v Celji, Rotovške ulice

priporoča svojo največjo
zalogo vsakovrstnih stek-
lenih in porcelanskih posod
za gostilne, kavarne in dom,
kakor tudi drugih steklenih
izdelkov. Zalogo vsakovrst-
nih najfinjših oljnatih barv.
Največjo izber zrcal in po-
dob vseh velikosti v okvirjih
in brez njih.

Posebno pa opozarja
slav. občinstvo na veliko
zalogo vsakovrstnih
najnovejših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jako-
stjo, kakor tudi od pripro-
stih do najkrajših namiz-
nih in visečih svetilnic
po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za
vsakovrstna steklarska
dela pri novih stavbah in vsprejema vse v nje-
govo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno,
točno in ceno. (200) 5—4

DRAGOTIN HRIBAR

trgovina umetnin v Celji

„Sveta družina“, sv. Ciril in Metod
in druge različne svete podobe

v oljnatih barvah in jeklorezih priporočam
vis. čast. duhovščini, g. uradnikom, učiteljem,
slavnemu občinstvu. Dajem tudi na mesečne
obroke. Cena podobam 5, 6, 7 in 8 gld.

Podobe „Sveta družina“ brez okvira
po 10, 15, 20, 25, 50, 60, 90 kr. in 1 gld.

Med. doktor Hinko Šuklje,

večletni asistent dr. Valente, profe-
sorja porodništva in primarija kirur-
gije dr. E. Schleimerja, ordinira v Celji,
Graška cesta (Grazer-Strasse) št. 15,
I. nadstropje, vsaki dan od 9.—11. ure
dopoludne in pa od 3.—4. ure popolu-
dne. (154) 10—6

C. kr. privil.

I. spodnještajerska zaloga oblek

za gospode ter oblek (uniform) za urad-
nike in vojake

— Častni član pariške izumiteljske akademije —

M. Weiss, Celje

Gospodska ulica

(Herrengasse) 8

nasproti hotela

„Erzherzog

Johann“

priporoča

svoje patentovane snemne kožuhe za uniforme, gornje
obleke za gospode in dame ter veliko zalogo vsakovrstnih
uniform.

Velika izber inozemskih modnih tkanin, vsakojake
kožuhovine, pravi tirolski loden, dežnih plaščev, lovskih
in navadnih kožuhov za v mesto, potovanje itd.

Kožuhe vsake vrste prevzamem v prenapredbo po
moji patentirani naredbi za snemanje.

Pri naročilih od zunaj zadostuje, če ni prave na-
tančne mere, tudi dobro pristojna obleka.

Zmerne cene, točna postrežba. Cenike in priznalna
pisma pošiljam na zahtevanje poštne prosto.

P. Kussmann

tovarna altenburškega likalnega kamna in barv
v Mozirji v Savinjski dolini.

Priporoča svoje izdelke po nizkih cenah.

— Mnogo priznalnih pisem na razpolago. —

Zahvalno pismo:

Vinc. Hofbauer, posestnik v Mozirji, se za-
hvaljuje za njemu prodane dobre in trpežljive
barve, ter priporoča trdno P. Kussmann slav-
nemu občinstvu. (174) 3—3

Vsled potresa izprodam v vsaki množini
nad 800 hektolitrov jamčeno

pristnega vina

Istrijsko rumeno ali rudeče po gld. 16.— močnejše
po gld. 18.— izvrstno Dolenjsko (Marwein) ru-
meno ali rudečkasto po gld. 19.— močnejše gld.
21.— in staro po gld. 23.— 100 litrov, stavljen
na ljubljanski kolodvor, posodo frankovano nazaj:
Vzorci na željo.

Kranjska vinarna v Ljubljani

(131) 5—5 Slonove ulice 52.

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča
po pošti.

Redilna živinska štupa

za konje, rogato živino in ovce i. t. d.

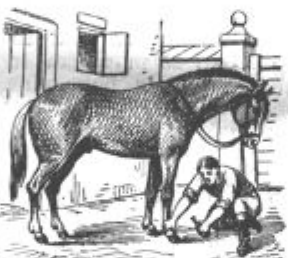

Skoro že 40 let z naj-
boljšim uspehom ma-
lodane po vseh hlevih
v rabi, ako živina ne
mara jesti, dalje zbol-
juje mleko.

Zametek z rabilnim
navodom 50 kr., 5 za-
motkov z rabilnim na-
vodom samo 2 gld.

Konjski cvet

rabi za drgnjenje v
krepilo konjskih udov;
lajša otrplost konj-
skih udov krepilo pred
in v restitucijo (očvr-
ščenje) po kakem tru-
dopolnem delu. Stekle-
nica z rabilnim navo-
dom velja samo 1 gld.,
pet steklenic z rabil-
nim navodom samo
4 gld. (138) 10—5

Ubald pl. Trnkóczy, lekarnar,
Ljubljana, Kranjsko.

Mayfarth & Comp.

prenesljive štedilne kotlene peči

za kuhanje in poparjenje živinske krme, krom-
pirja, itd. za kuhanje vode in perila, za peke in
mesarje, za napravlanje masla, za tovarne mila
ter kemičnih snovi, kakor tudi za vse domače in
kmetijske potrebe. Porabi
se le malo kuriva ter se
lahko povsod postavi. Samo
one z vlitro trdno so prave.
Zahteva naj se cenik tudi
o reznih za krmo, repo in
krompir, mlinih za drobenje
in tlačenje, koruzne robkal-
nice, žitne čistilnice in izbi-
ralnice, preše za seno in
slamo, vitala ter mlatilnice.

Ph. Mayfarth & Comp.

Dunaj, II., Taborstrasse 76. — tovarna kmetijskih
strojev. (202) 10—2

Katalog z mnogimi priznalnimi pismi brezplačno.
Iščejo se zastopniki in preprodajalci

Univ. med.

dr. Anton Schwab,

bivši sekundarni zdravnik g. dr. E. Šlajmerja
na kirurg. oddelku deželne bolnice v Ljub-
ljani, bivši volontaire, oziroma operateur g.
prof. barona Rokitsanskega na kliniki za po-
rodništvo in ženske bolezni, na graškem
vseučilišču in c. in kr. rezervni vojaški zdrav-
nik, si usoja najuljudnejše naznaniti, da se
je naselil kot

praktični zdravnik v Št. Pavlu

pri Preboldu v Savinjski dolini.

Št. Pavel, 15. nov. 1895. (210) 2—2

Anton Kolenc

trgovec v Celji

kupuje vsake vrste deželne pridelke,
kakor: fižol, suhe gobe, divji in
pravi kostanj itd. itd. Kakor tudi
fino namizno sadje, breskve,
hruške, jabolke itd. itd. vse po
najnižjih cenah. (179) 9—6

JOSIP KOŽENY

narodni krznar v Celji

Graška ulica (Grazer-Strasse) št. 4

priporoča se slavnemu narodnemu občinstvu
na deželi in velečasti duhovščini i. t. d., za
napravo vseh krznarskih del, kakor: kožuho-
vine, raznih čepic, mufov i. t. d. po najnižjih
cenah. Tudi vsa popravila izvršim točno,
solidno in ceno.

(Opomba uredništva.) Ker so naši na-
sprotniki razglasili drugega krznarja za svo-
jega in ga kot takega priporočajo, je naša
posebna dolžnost podpirati tega, ker ga hočejo
uničiti oni. Poskusimo se, kdo bo zmagal!
(183) 9—6

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO!

po najnižjih cenah pod najugodnejšimi pogoji pošljo pred jamstvom in na poskušanje

I. G. HELLER, DUNAJ

24 Praterstrasse Nr. 48.

Bogate ilustrirani 222 strani slovenski v slovenskem
in nemškem jeziku na zahtevanje takoj brezplačno.
Preprodajalci so vsi.

(48) 20—17

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga

vsakovrstne kave, sladkorja,

riža, finega olja,

južnega sadja, masla, svinjske masti,

ruma, čaja,

vina v butilkah, sremske slivovke,

kranjskega brinovca,

itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska

mineralna voda

itd. (21) 20—20

JOSIP HOČEVAR

v Celji, Graška ulica 19

priporoča čast. duhovništvu in slav. občinstvu

svojo veliko zalogo

storjenih oblek za gospode in dečke

ter najfinišne štofe

od angleških in brnskih tvrdk i. t. d.

za jesenski in zimski čas.

Vsako naročilo zgotovi se solidno in takoj!

Vse po najnižji ceni.

(173) 10—4